

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 12.03.1997
KOM(97) 30 endelig udg.

97/ 0111(CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter

(forelagt af Kommissionen)

FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV
om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter

BEGRUNDELSE

- I. Den politiske kontekst: et indre marked, der muliggør en omstrukturering af afgiftssystemerne for at styrke beskæftigelsen og beskytte miljøet, uden at provenuet ændres**

Dette forslag til direktiv omhandler en modernisering af EF's system til beskatning af mineralolier og en udvidelse af dets anvendelsesområde til at omfatte alle energiprodukter med henblik på at skabe et mere velfungerende indre marked.

Kommissionen mener, at den med præsentationen af dette initiativ har et dobbelt ansvar:

- at tilbyde medlemsstaterne en fuldstændig ramme, der tilskynder dem til at træffe passende foranstaltninger, og
- at lede de politiske afgørelser, der hører under EF's kompetence, i en retning, der gavner beskæftigelsen.

Kommissionen opfylder på denne måde sin forpligtelse til at revidere minimumsafgiftssatserne for mineralolier i henhold til artikel 10 i direktiv 92/82/EØF. Den imødekommer samtidig Rådets opfordring efter sammenbruddet i forhandlingerne om en CO₂/energiafgift til at fremsætte nye forslag om beskatning af energiprodukter. Den tager endelig hensyn til Europa-Parlamentets udtalelse om Kommissionens rapport om minimumspunktafgifter¹, hvori Parlamentet opfordrer den til at udarbejde et sammenhængende beskatningsgrundlag, der omfatter både mineralolier og konkurrerende produkter.

Dette forslag til direktiv er desuden det første lovgivningsmæssige initiativ som led i den skattemæssige strategi², Kommissionen præsenterede i oktober 1996, og som blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Dublin i december 1996. Det skal endvidere indgå i den politiske proces, der blev påbegyndt med Kommissionens tillidspagt for beskæftigelse³. Det drejer sig om at omlægge beskatningspolitikken med henblik på at bekæmpe arbejdsløsheden

¹ KOM(95) 285 endelig udg. af 13.9.1995.

² SEK(96) 487 endelig udg.

³ CSE(96) 1 endelig udg.

under overholdelse af principperne for det indre marked. I direktivforslaget opfordres medlemsstaterne således til at overholde målsætningen om afgiftsneutralitet ved at sænke afgifterne på arbejdskraft parallelt med indførelsen af det nye system til beskatning af energiprodukter.

Dette direktivforslag vedrører således den generelle politik. Det indfører ikke en ny afgift, men søger at skabe en EF-ramme for beskatning af energiprodukter, der gør det muligt at omstrukturere de nationale afgiftssystemer og opfylde målsætningerne for beskæftigelses-, miljø-, transport- og energipolitikken uden at skade et af EF's vigtigste resultater, det indre marked.

II. Tidsplanen kræver en indsats på EF-plan

En række medlemsstater overvejer, hvordan de kan omstrukturere og omlægge deres afgiftssystemer efter Kommissionens forslag, især med henblik på at bekæmpe arbejdsløsheden. Kommissionen mener, at det er af afgørende betydning, at denne omlægning sker som led i en koordineret aktion, eftersom det er tydeligt, at medlemsstaterne får mindre og mindre spillerum på nationalt plan i forbindelse med det indre marked. Tidsplanen for dette forslag forekommer dermed yderst passende, og der er desuden tale om det første konkrete initiativ på EF-plan, der skal give medlemsstaterne egnede afgiftsmæssige instrumenter til at føre miljø- og beskæftigelsespolitik.

III. Det indre marked og fleksibilitet skal indgå som led i enhver EF-strategi om beskatning af energiprodukter

Dette direktivforslag tager som udgangspunkt:

- at det indre marked skal udgøre det fælles grundlag for enhver politik, der omfatter beskatning af energiprodukter (omstrukturering af afgifter, energi-, transport- og miljøpolitik);
- at ethvert EF-afgiftssystem ud over det fælles grundlag skal være et effektivt instrument for medlemsstaterne.

I øjeblikket er ingen af disse to betingelser opfyldt.

Det indre marked danner kun delvis et "fælles grundlag". Faktisk er det kun mineralolier og de tilhørende punktafgifter, der i dag er omfattet af et EF-afgiftssystem. Andre energiprodukter og andre afgifter end punktafgifter hører under hver enkelt medlemsstats kompetenceområde. Denne situation skaber en lang række problemer.

På den ene side findes der en lang række nationale afgifter, der på grund af deres forskellige anvendelsesområder, beregningsmetoder eller satser rejser tvivl om det indre markeds enhed og liberaliseringen af energimarkederne, især hvad angår naturgas og elektricitet.

På den anden side kan man konstatere, at den manglende harmonisering af medlemsstaternes satser for beskatning af energiprodukter (hvad enten det drejer sig om mineralolier, der beskattes af alle medlemsstater på baggrund af EF-dokumenter, men med meget forskellige satser, eller andre produkter, der kan beskattes, hvis medlemsstaterne ønsker det) fører til forbrejninger på grund af for stor afgiftsmæssig konkurrence. En medlemsstat, der ønsker at hæve eller indføre en afgift på et andet produkt end mineralolier, f.eks. gas, kan forhindres heri, hvis produktet ikke beskattes eller beskattes lavere i et naboland, af frygt for at flytte forbruget. Men som understreget i dokumentet "Beskatning i Den Europæiske Union", som Kommissionen forelagde på Rådets uformelle møde i Verona, kan overdreven konkurrence på afgiftsområdet vække bekymring på grund af den mulige negative virkning for medlemsstaternes afgiftsprovenu, en effektiv fordeling af de økonomiske ressourcer i EU, konkurrenceevnen og beskæftigelsen. Med andre ord forhindrer den manglende EF-struktur til beskatning af alle energiprodukter medlemsstaterne i at gennemføre de nødvendige skattereformer.

Endelig er det hævet over enhver tvivl, at den manglende harmonisering mellem medlemsstaterne af afgiften på de samme brændstoffer fremkalder direkte forbrejning af markedet og påvirker forbrugernes og virksomhedernes valgmuligheder. Dette gælder især i grænseegne, hvor man har konstateret, at forbruget af motorbrændstof og brændsel til opvarmning flyttes.

Med hensyn til alle disse elementer er det tydeligt, at en styrkelse af reglerne om det indre marked trænger sig mere og mere på. Derfor har Kommissionen besluttet at forelægge Rådet et nyt forslag til direktiv.

Samtidig giver det nuværende system ikke medlemsstaterne tilstrækkeligt stort politisk spillerum. I denne forbindelse skal der erindres om, at Det Europæiske Råd i Essen anmodede Kommissionen om at forelægge nye forslag, der giver de medlemsstater, der ønsker det, mulighed for at indføre en CO₂/energiafgift.

De forskellige nationale målsætninger er i dag en kendsgerning, som ethvert EF-system skal tage hensyn til. De kan imidlertid kun komme hensigtsmæssigt til udtryk inden for rammerne af reglerne om det indre marked, da de ellers vil fremkalde den opsplitning, der er omtalt ovenfor. Flexibilitet underlagt visse fælles regler, som det foreslås i dette forslag til direktiv, er et effektivt instrument, der giver medlemsstaterne større handlefrihed.

Direktivforslaget giver således medlemsstaterne mulighed for at gøre større brug af beskatning af energiprodukter af miljøhensyn. Det er påvist, at de nugældende regler på dette område undertiden er for stive. F.eks. skal enhver foranstaltning, der indebærer differentieret beskatning af et produkt i forhold til miljønormer, godkendes af Rådet, jf. artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81/EØF.

Direktivforslaget giver desuden et vist spillerum til omstrukturering af nationale afgiftssystemer til fordel for beskæftigelsen. Dette aspekt forekommer i øvrigt Kommissionen at være af afgørende betydning, da den i vid udstrækning opfatter dette direktivforslag som et konkret resultat af dens opfordringer til medlemsstaterne efter udgivelsen af hvidbogen om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse i 1993. I tillidspagten for beskæftigelse blev det igen understreget, at den nuværende tendens til at lægge afgifterne over på arbejdskraft må bremses.

Kommissionen vil med dette direktivforslag give medlemsstaterne en ramme for deres egne politiske initiativer. I overensstemmelse med nærhedsprincippet påhviler hele ansvaret for det politiske valg medlemsstaterne, men Kommissionen finder, at den mulighed, dette forslag giver dem for at omstrukturere deres beskatning til gavn for beskæftigelsen, er en vigtig håndsrækning. **Den opfordrer derfor medlemsstaterne til at opfylde målsætningen om afgiftsneutralitet, når de træffer deres valg af politikker.**

IV. Nye foranstaltninger foreslået af Kommissionen

Kommissionen foreslår følgende nye foranstaltninger.

Udvidelse af anvendelsesområdet for EF's afgiftssystem til at omfatte alle energiprodukter

Kommissionen foreslår, at anvendelsesområdet for beskatningen udvides fra mineralolier, der er omfattet af direktiv 92/81/EØF og 92/82/EØF, til at omfatte følgende energikilder:

- stenkul, koks, brunkul, bitumen og produkter afledt heraf;
- naturgas;
- elektricitet.

Det er klart, at alle disse produkter anvendt som brændsel er direkte eller indirekte substituerbare og dermed bør være underlagt samme afgiftsordning.

Behandlingen af elektricitet

Elektricitet kan inddrages i anvendelsesområdet for afgiftsbestemmelserne på to måder: ved at beskatte brændsel, der anvendes ved elproduktion (beskatning af input), eller ved at beskatte selve elektriciteten (beskatning af output).

Kommissionen har foreslået en harmonisering på grundlag af beskatning af output af følgende grunde:

- det er den eneste metode, der tillader en ensartet anvendelse af det generelle princip om indirekte beskatning, hvorefter afgiften opkræves i forbrugslandet;
- elektricitet kan markedsføres inden for et lands grænser eller fra land til land uden at skulle beskattes, hvorved man undgår dobbeltbeskatning i forbrugslandet;
- medlemsstaterne kan skelne mellem elektricitetsforbruget hos de endelige forbrugere og i industrien og opkræve differentierede afgifter (som det sker i øjeblikket i næsten alle de medlemsstater, der beskatter elektricitet);
- det er den eneste måde, hvorpå man kan lette afgiftsbyrden for energiintensive industrier.

På den anden side giver beskatning af output ikke medlemsstaterne mulighed for at differentiere afgiftssatserne direkte i forhold til miljøkvaliteten af det anvendte brændsel. For at løse dette problem foreslår Kommissionen medlemsstaterne:

- a) at tilføje en yderligere beskatning af input (ikke-harmoniseret) for brændsel, der er særlig skadeligt for miljøet;
- b) at refundere den afgift, de endelige forbrugere har betalt, til elproducenter, der anvender miljøvenligt brændsel.

Fastsættelse af nye minimumsafgiftssatser for alle energiprodukter

Kommissionen foreslår, at de EF-minimumsafgiftssatser for mineralolier, der er fastsat i direktiv 92/82/EØF (som blev vedtaget i 1992 og dermed i mange tilfælde ligger langt under de satser, medlemsstaterne anvender), ajourføres, og at der indføres minimumssatser for andre produkter end mineralolier.

Kommissionen har valgt at bevare strukturen med EF-minimumssatser i direktiv 92/82/EØF og foreslår at indføre forskellige minimumssatser for følgende tre kategorier:

- energiprodukter, der anvendes som motorbrændstof;
- energiprodukter, der bruges som motorbrændstof ved visse former for industriel og kommerciel anvendelse (som belægges med meget lave afgiftssatser);
- energiprodukter, der anvendes som brændsel til opvarmning.

Det skal understreges, at energiprodukter, der anvendes til andre formål end som motorbrændstoffer eller som brændsel til opvarmning, ikke er omfattet af afgiftens anvendelsesområde. Det betyder især, at produkter, der anvendes i industrien til kemisk reduktion eller som råmaterialer, ikke beskattes.

Kommissionen foreslår, at der fastsættes en tidsplan for ajourføring af EF-minimumssatserne (1998, 2000, 2002) med henblik på:

- en gradvis tilnærmelse af satserne for de forskellige motorbrændstoffer, især diesel og benzin;
- beskatning af brændsel og motorbrændstof ved visse former for industriel og kommerciel anvendelse i forhold til produkternes energiværdi efter en overgangsperiode for produkter, der bliver pålagt afgift i kraft af dette forslag.

Minimumsafgiftssatserne for sidste etape (2002) foreslås som vejledende satser og skal bekræftes som bindende i en senere rapport og et forslag fra Kommissionen. I sin rapport skal Kommissionen i særlig grad være opmærksom på de foranstaltninger, medlemsstaterne træffer for at undgå enhver form for samlet forøgelse af afgiftsbyrden.

Fleksibilitet for at nå de miljø-, transport- og energipolitiske mål

Dette direktivforslag søger at give medlemsstaterne en ramme for initiativer inden for ovennævnte områder.

Kommissionen foreslår med henblik herpå, at der tages hensyn til alle indirekte afgifter (undtagen moms) af et produkt ved vurderingen af, om EF-minimumssatserne er overholdt. Den tager således konsekvensen af, at medlemsstaterne anvender forskellige nationale afgifter for energiprodukter (punktafgifter, energiafgifter, afgifter af emissioner osv.).

Kommissionen foreslår samtidig, at medlemsstaterne skal have en række muligheder for at føre en mere ambitiøs miljøpolitik. Denne fleksibilitet er i fuld overensstemmelse med de miljøpolitiske mål, Den Europæiske Union satte sig på Rådets møde (energi/miljø) i oktober 1990 (at stabilisere CO₂-emissionerne i 2000 på 1990-niveauet), og dens tiltrædelse af De Forenede Nationers rammekonvention om klimændringer. Den foreslår f.eks., at medlemsstaterne uden forudgående tilladelse skal kunne differentiere satsen for et produkt efter miljønormer på betingelse af, at de overholder EF-minimumssatserne, eller at medlemsstaterne skal kunne anvende afgiftsfritagelser eller -lempelser for visse produkter eller anvendelsesformål (biobrændstof, vedvarende energi, jernbanetransport, transport ad indre vandveje, varme produceret på kraftvarmeværker).

Med hensyn til naturgas foreslår Kommissionen, at medlemsstaterne, når gasmarkedet endnu befinder sig i udviklingsfasen, får tilladelse til at anvende afgiftsfritagelser eller -lempelser i en periode på op til 10 år efter dette direktivs ikrafttræden. Denne bestemmelse og bestemmelserne om udvikling af alternative energikilder skal desuden styrke EU's forsyningssikkerhed gennem udnyttelse af forskellige energikilder.

Fleksibiliteten fremgår desuden af direktivforslagets artikel 16, hvor Kommissionen foreslår, at medlemsstaterne kan få tilladelse til at fravige EF-minimumssatserne af hensyn til særlige politiske mål. Inden for transportpolitikken udvides denne mulighed for at fremme indførelse af effektive prissætningsmetoder (især for landevejstrafikken), der bedre kan løse transportproblemer som trafikpres og luftforurening. Som det fremgår af Kommissionens grønbog om fair og effektiv prissætning i transportsektoren (KOM(95) 69 endelig udg.), må indførelsen af disse instrumenter ikke i sig selv føre til en forøgelse af den samlede afgiftsbyrde for transport.

Foranstaltninger til fordel for virksomhederne

For at forhindre at udvidelsen af direktivets anvendelsesområde og fastsættelsen af nye EF-minimumssatser skal skade EU-virksomheders konkurrenceevne i forhold til tredjelande, foreslår Kommissionen:

- at medlemsstaterne helt eller delvis kan refundere virksomheder, hvis energiomkostninger ligger mellem 10% og 20% af deres produktionsomkostninger, afgiften af den del af deres energiomkostninger, der overstiger 10% af deres samlede produktionsomkostninger;
- at medlemsstaterne skal være forpligtet til helt eller delvis at refundere virksomheder, hvis energiomkostninger udgør over 20% af deres produktionsomkostninger, afgiften af den del af deres energiomkostninger, der overstiger 10% af deres samlede produktionsomkostninger.

V. Forventede fordele ved at vedtage direktivet

Hvis dette direktivforslag vedtages, vil det gavne medlemsstaterne, erhvervslivet og borgerne i EU.

For medlemsstaterne

Dette direktivforslag skaber en fælles lovgivningsramme for beskatning af energiprodukter og giver dermed medlemsstaterne et nyt spillerum for udformningen af deres nationale politikker.

På den ene side vil begrænsningen af den afgiftsmæssige konkurrence (som følge af den indbyrdes tilnærmelse af de nationale afgiftssatser for energiprodukter) genskabe medlemsstaternes fulde skattemæssige suverænitæt. Denne frihed vil måske især blive udnyttet i forbindelse med miljøpolitikken.

På den anden side vil indførelsen af en ny afgiftsmæssig indtægtskilde give medlemsstaterne en enestående mulighed for at sænke afgifterne på arbejdskraft og dermed bidrage til at nedbringe arbejdsløsheden. Det er en kendsgerning, at denne mulighed i dag er begrænset af "medlemsstaternes vanskeligheder med at finde egnede og tilstrækkelige budgetmidler til at opveje provenutabene"⁴. Kommissionen vil lade dette direktivforslag indgå i den afgiftsmæssige neutralitet og opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at gennemføre det som led i en beskæftigelsesfremmende politik.

For virksomhederne

Dette direktivforslag lægger grunden til et effektivt marked og en mere loyal konkurrence. Virksomhederne har utallige gange, f.eks. på den konference om punktafgifter, som Kommissionen afholdt i Lissabon i november 1995, slået til lyd for, at de principper om energiprodukter, der ligger til grund for forslaget, føres ud i livet.

Virksomhederne vil afgjort have fordel af forbedringen af funktionen af markedet for energiprodukter (som følge af afskaffelsen af forskellig behandling af konkurrerende energiprodukter). De vil desuden få direkte fordel af udligningen af konkurrencevilkårene i EU. I dag må virksomhederne se i øjnene, at medlemsstaterne behandler energi forskelligt med hensyn til afgifter. Disse forskelle kan have direkte følger for deres konkurrenceevne, når energiomkostninger udgør en ikke ubetydelig del af deres produktionsomkostninger. Direktivforslaget tager således sigte på at udligne disse forskelle og sikre lige vilkår.

⁴ Beskatning i Den Europæiske Union - Rapport om udviklingen i skatte- og afgiftssystemerne, KOM(96) 546 endelig udg.

Hvad angår EU-virksomheders konkurrenceevne i forhold til tredjelande, er Kommissionen helt bevidst om den mulige virkning af at hæve afgifterne på energi. Den forbedring af energieffektiviteten, der følger af indførelsen af den nye EF-ramme for beskatning af energiprodukter, vil ligeledes på lidt længere sigt forbedre EU-virksomheders konkurrenceevne.

Endelig må man ikke glemme de fordele, man kan få af at lempe afgifterne på arbejdskraft.

For borgeren - forbrugeren

Som det fremgår af vedhæftede tabeller over to produkter, der forbruges store mængder af (blyfri benzin og gasolie (dieselolie)), vil direktivforslaget kun medføre en meget begrænset stigning i forbrugerpriserne i nogle få medlemsstater. Disse stigninger er uundgåelige, hvis man vil udligne de nuværende forskelle som følge af den manglende indbyrdes tilnærmelse mellem de nationale afgifter på energi.

Forbrugerne er meget opmærksomme på prisforskelle som følge af manglende harmonisering af de nationale satser afhængigt af forbrugsstedet (navnlig i grænseegne). Men til forskel fra prisforskelle som følge af forbedring af effektiviteten på markedet afspejler afgiftsforskelle ikke nogen form for strukturel realitet og kan på lidt længere sigt føre til fordrejninger, der er skadelige for økonomien. Direktivforslaget tager netop sigte på at bringe disse forstyrrelser til ophør ved at foretage en indbyrdes tilnærmelse af de nationale satser.

Forbrugerne skulle også få gavn af den forbedrede prissætning inden for miljø og transport, der vil følge af gennemførelsen af direktivforslaget, samt naturligvis af miljøforbedringen på lidt længere sigt.

Endelig skulle anvendelsen af provenuet af beskatning af energiprodukter til nedbringelse af lønomkostningerne, og det deraf følgende fald i arbejdsløsheden, i første række komme borgeren - forbrugerne - til gode.

VI. Konklusion

Uden at indføre en ny afgift indgår dette direktivforslag i bestræbelserne for at uddybe det indre marked, sikre en større respekt for miljøet og bekæmpe arbejdsløsheden ved at skabe en EF-ramme for beskatning af energiprodukter, der gør det muligt at omstrukturere de nationale afgiftssystemer.

Navnlig hvad miljøpolitikken angår, bliver det mere og mere tydeligt, at medlemsstaterne forventer at få stillet EF-instrumenter til rådighed, der giver dem mulighed for at føre deres egen politik på grundlag af nærhedsprincippet. Dette direktivforslag skulle give dem denne mulighed.

Naturligvis kan man ikke sidde den frygt overhørig, ethvert afgiftsprojekt skaber. Forbrugerne er bange for, at benzinpriserne og priserne på brændsel til opvarmning vil stige, mens virksomhederne og medlemsstaterne er bange for, at det vil gå ud over konkurrenceevnen. Kommissionen mener imidlertid, at dette forslag ikke vil føre til en samlet forøgelse af afgiftsbyrden, hvis medlemsstaterne blot vil tage det princip om afgiftsneutralitet til sig, som Kommissionen ihærdigt støtter.

I denne forbindelse viser de makroøkonomiske simuleringer, Kommissionen har foretaget, en positiv økonomisk virkning af direktivforslaget for den økonomiske vækst og jobskabelsen. De viser især, at den afgiftsmæssige neutralitet vil føre til oprettelse af flere nye arbejdspladser, og at forslagets nettovirkning for den enkelte husstand (ca. 54 ECU pr. husstand i 2000) ikke vil medføre et fald i det private forbrug. Disse muligheder bør i den nuværende økonomiske situation afgjort åbnes for medlemsstaterne og for hele EF.

Tabel 1 : Virkninger for de nationale afgiftssatser af den foreslåede forøgelse af EF-minimumsafgiftssatserne for blyfri benzin

Medlemsstat	Punktafgifter januar 1997	Punktafgifter januar 1998 (anslået*)	Virkning for de nationale afgiftsniveauer		Relativ virkning for udsalgsprisen i %
			Forøgelse i ecu	Forøgelse i %	
Tyskland	503	527	0	0 %	0 %
Østrig	416	435	0	0 %	0 %
Belgien	510	534	0	0 %	0 %
Danmark	447	467	0	0 %	0 %
Spanien	363	380	37	10 %	6 %
Finland	536	561	0	0 %	0 %
Frankrig	576	602	0	0 %	0 %
Grækenland	350	366	51	14 %	9 %
Irland	403	422	0	0 %	0 %
Italien	534	558	0	0 %	0 %
Luxembourg	349	365	52	14 %	8 %
Nederlandene	530	555	0	0 %	0 %
Portugal	469	490	0	0 %	0 %
Det forenede Kongerige	501	524	0	0 %	0 %
Sverige	494	517	0	0 %	0 %
EU-minimum	287	417	130	45 %	-

* I perioden 1993-1997 er den gennemsnitlige stigning i punktafgiften på blyfri benzin i EU udtrykt i faste priser på 2,4%. Tabellen tager udgangspunkt i en stigning i punktafgiften fra 1997 til 1998 i faste priser på 2,4% plus inflationen.

Tabel 2 : Virkningen af den foreslåede forhøjelse af EF-minimumssatsen på gasolie (dieselolie) for de nationale punktafgifter

Medlemsstat	Punktafgifter januar 1997	Punktafgifter januar 1997 (anslået*)	Virkning for de nationale punktafgifter		Relativ virkning for udsalgsprisen i %
			Forøgelse i ecu	Forøgelse i %	
Tyskland	319	330	0	0 %	0 %
Østrig	291	301	9	3 %	1 %
Belgien	292	302	8	3 %	1 %
Danmark	308	319	0	0 %	0 %
Spanien	264	273	37	14 %	7 %
Finland	285	295	15	5 %	3 %
Frankrig	358	370	0	0 %	0 %
Grækenland	247	255	55	21 %	11 %
Irland	352	364	0	0 %	0 %
Italien	390	404	0	0 %	0 %
Luxembourg	254	263	47	18 %	9 %
Nederlandene	320	331	0	0 %	0 %
Portugal	266	276	34	12 %	7 %
Det forenede Kongerige	501	519	0	0 %	0 %
Sverige	355	368	0	0 %	0 %
EU-minimum	245	310	65	27 %	-

* I perioden 1993-1997 er den gennemsnitlige stigning i punktafgiften på gasolie (dieselolie) i EU udtrykt i faste priser på 1,3%. Tabellen tager udgangspunkt i en stigning i punktafgiften fra 1997 til 1998 i faste priser på 1,3% plus inflationen.

FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV

om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 99,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Anvendelsesområdet for direktiv 92/81/EØF¹ om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier og 92/82/EØF² om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier er begrænset til mineralolier;

mangelen på EF-bestemmelser om minimumsbeskatning af andre energiprodukter end mineralolier er til skade for et velfungerende indre marked;

i henhold til EF-traktatens artikel 130 r skal kravene med hensyn til miljøbeskyttelse integreres i udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker på andre områder;

Den Europæiske Union satte sig på mødet i Rådet (energi/miljø) i oktober 1990 som mål at stabilisere CO₂-emissionerne i 2000 på 1990-niveauet;

som signatar af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer har EU forpligtet sig til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at stabilisere koncentrationerne af drivhusgasser på et niveau, der beskytter klimasystemet mod enhver form for farlig forstyrrelse;

beskatning af energiprodukter er et af de mulige instrumenter til at nå disse mål;

¹ Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (EFT L 316 af 31.10.1992, s. 12).

² Rådets direktiv 92/82/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier (EFT L 316 af 31.10.1992, s. 19).

i overensstemmelse med retningslinjerne i Kommissionens hvidbog om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse må indførelsen af nye ordninger ikke føre til en forøgelse af den samlede afgiftsbyrde i medlemsstaterne;

gennemførelse af princippet om afgiftsneutralitet vil bidrage til omstrukturering og modernisering af afgiftssystemerne ved at tilskynde til adfærd, der fremmer øget miljøbeskyttelse og større anvendelse af arbejdskraft;

udformning af ordninger, der skal sikre afgiftsneutralitet, henhører under de enkelte medlemsstater;

energipriserne er et af de vigtigste parametre for EF's energi- og transportpolitik;

beskatning er med til at fastsætte priserne på energiprodukter;

et velfungerende indre marked og gennemførelse af formålene med EF's øvrige politikker kræver, at der fastsættes minimumsafgiftssatser på EF-plan for alle energiprodukter, herunder elektricitet;

ikke desto mindre må medlemsstaterne have den nødvendige fleksibilitet til at udarbejde og iværksætte politikker, der er tilpasset deres nationale situation;

medlemsstaterne vil indføre eller opretholde forskellige former for afgifter på energiprodukter;

med henblik herpå bør medlemsstaterne overholde EF-minimumsafgiftssatserne for den samlede beskatning, de vælger (med undtagelse af moms);

muligheden for at differentiere det nationale afgiftsniveau for det samme produkt er også forenelig med dette mål, forudsat at EF-minimumssatserne, reglerne for det indre marked og konkurrencereglerne overholdes;

der bør fastsættes forskellige EF-minimumssatser for beskatning afhængigt af anvendelsen af energiprodukterne;

energiprodukter, der bruges som motorbrændstof ved visse former for industriel og kommerciel anvendelse og som brændsel til opvarmning, beskattes normalt lavere end energiprodukter, der anvendes som motorbrændstof;

betydelige forskelle mellem medlemsstaternes afgiftsniveauer modarbejder et velfungerende indre marked;

fastsættelse af passende EF-minimumssatser vil gøre det muligt at formindske de nuværende forskelle;

minimumsafgiftsniveauet skal afspejle de forskellige energiprodukters konkurrencemæssige situation;

i denne forbindelse bør minimumssatserne i videst muligt omfang beregnes under hensyntagen til produkternes energiværdi;

denne metode bør imidlertid ikke indføres for motorbrændstoffer og kræver en overgangsperiode for de øvrige anvendelsesformål;

minimumsafgiftsniveauet for andre energiprodukter end mineralolier bør hæves gradvis;

for at undgå en udhuling af EF-minimumssatserne er det nødvendigt at fastlægge en plan, der indebærer forhøjelse af satserne hvert andet år, og planlægge, at Rådets senest den 1. januar 2001 skal fastsætte nye EF-minimumssatser for en ny periode;

der må påregnes visse obligatoriske fritagelser på EF-plan;

medlemsstaterne bør have mulighed for, hvis de ønsker det, at indrømme visse andre fritagelser eller at anvende lavere afgiftssatser end EF-minimumssatserne på deres område, når det ikke er til skade for et velfungerende indre marked og ikke medfører konkurrencefordrejning;

sådanne fritagelser eller lavere afgiftssatser vil gøre det langt lettere at indføre mere effektive prisfastsættelsesinstrumenter på transportområdet;

for at fremme brugen af alternative energikilder må man navnlig give vedvarende energikilder særbehandling;

det er nødvendigt at fastlægge en procedure for at give medlemsstaterne tilladelse til i en begrænset periode at indføre andre fritagelser eller lavere satser;

det er nødvendigt at indføre en procedure med regelmæssig kontrol af disse fritagelser eller lempelser;

medlemsstaterne bør have tilladelse til at refundere afgiften til virksomheder, der foretager investeringer for at forbedre energieffektiviteten, og virksomheder, hvis energiomkostninger udgør en væsentlig del af deres omsætning;

medlemsstaterne bør til orientering underrette Kommissionen om visse nationale foranstaltninger;

disse meddelelser fritager ikke medlemsstaterne fra deres pligt til at anmelde visse nationale foranstaltninger i henhold til EF traktatens artikel 93, stk. 3;

anvendelsesområdet for direktiv 92/12/EØF³ om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed bør udvides til alle produkter og indirekte afgifter, der er omfattet af dette direktiv

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

³ Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76 af 23.3.1992, s. 1).

I. Anvendelsesområde

Artikel 1

1. Medlemsstaterne beskatter energiprodukter i overensstemmelse med dette direktiv.
2. Ved gennemførelsen af dette direktiv skal medlemsstaterne bestræbe sig for at undgå enhver forøgelse af den samlede afgiftsbyrde. For at nå dette mål skal medlemsstaterne især bestræbe sig for samtidig at sænke de lovpligtige afgifter på arbejdskraft.

Artikel 2

1. I dette direktiv forstås ved "energiprodukter" nedennævnte varer:

- a) varer under KN-kode 1507-1518;
- b) varer under KN-kode 2207;
- c) varer under KN-kode 2701-2715;
- d) varer under KN-kode 2901 og 2902;
- e) varer under KN-kode 2905;
- f) varer under KN-kode 3403;
- g) varer under KN-kode 3811;
- h) varer under KN-kode 3817;
- i) varer under KN-kode 4401 og 4402.

2. Direktivet omfatter desuden:

- a) elektrisk energi under KN-kode 2716;
- b) varme udviklet ved elproduktion.

3. Ud over de afgiftspligtige produkter, der er nævnt i stk. 1, beskattes alle andre produkter, der påtænkes anvendt, udbydes til salg eller anvendes som motorbrændstof eller brændsel, eller som tilsætnings- eller fyldstof i motorbrændstof eller brændsel, som henholdsvis motorbrændstof og brændsel.

4. Henvisningerne i dette direktiv til koder i den kombinerede nomenklatur er til den udgave, der var gældende den 1. oktober 1996.

Artikel 3

Henvisningerne i direktiv 92/12/EØF til "mineralolier" og "punktafgifter" (for så vidt det angår mineralolier) skal fortolkes som alle energiprodukter og nationale indirekte afgifter, der omhandles i henholdsvis dette direktivs artikel 2 og artikel 4, stk. 3.

II. Afgiftsniveau

Artikel 4

1. De afgiftsniveauer, medlemsstaterne fastsætter for de energiprodukter, der omhandles i artikel 2, må ikke være lavere end de minimumssatser, der er fastsat i dette direktiv.

2. Afgiftspligtige energiprodukter ud over dem, som dette direktiv fastsætter minimumsafgiftssatser for, beskattes efter anvendelse i et omfang, der ikke ligger under de minimumssatser, der gælder for tilsvarende brændsel eller motorbrændstof.

3. I dette direktiv forstås ved "afgiftsniveau" den samlede byrde, der pålægges i form af alle indirekte afgifter (undtagen moms), der beregnes direkte eller indirekte af den mængde af produktet, der forbruges.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne kan anvende differentierede satser i forhold til produktets kvalitet eller anvendelse, hvis de svarer til de minimumsafgiftssatser, der er fastsat i dette direktiv, og er forenelige med EF-retten.

2. Når der af miljø- og/eller sundhedspolitiske årsager indføres forskellige standarder på EF-plan for produkter omhandlet i dette direktiv, skal medlemsstater, der ønsker at anvende differentierede afgiftssatser for et produkt i forhold til dets kvalitet, inddrage kriterier, der er fastlagt på EF-plan.

Artikel 6

Fra den 1. januar 1998 er minimumssatserne for motorbrændstoffer følgende:

- benzin: 417 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C; endvidere skal medlemsstaterne anvende en højere sats for blyholdig benzin end for blyfri;
- gasolie: 310 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C;
- petroleum: 310 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C;
- gas i flydende form (LPG): 141 ECU pr. 1 000 kg;
- naturgas: 2,9 ECU pr. gigajoule.

Artikel 7

1. Uanset dette direktivs artikel 6 er minimumsafgiftssatserne for følgende produkter anvendt som motorbrændstof til de formål, der er redegjort for i stk. 2, som følger:

- gasolie: 32 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C;
- petroleum: 30 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C;
- gas i flydende form (LPG): 41 ECU pr. 1 000 kg;
- naturgas: 0,3 ECU pr. gigajoule.

2. Denne artikel gælder for følgende former for industriel og kommerciel anvendelse:

- a) i landbrug, havebrug, fiskeopdræt og skovbrug;
- b) til stationære motorer;
- c) til udstyr og maskiner, der anvendes inden for byggeri, ingeniørarbejder og offentlige arbejder;
- d) til køretøjer beregnet til brug uden for offentlig vej, eller som ikke har opnået tilladelse til brug primært på offentlig vej;

- e) til personbefordring og flåder af køretøjer, der yder offentlige organer tjenester. Medlemsstaterne kan imidlertid begrænse anvendelsesområdet for den reducerede beskatning til lokal personbefordring.

Hvad angår den brug, der er specificeret i litra e), gælder denne artikel kun LPG og naturgas.

Artikel 8

Fra den 1. januar 1998 er minimumssatserne for brændsel til opvarmning følgende:

- gasolie: 21 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C;
- svær brændselolie under KN-kode 2710 00 74: 18 ECU pr. 1 000 kg;
- anden svær brændselolie under KN-kode 2710: 22 ECU pr. 1 000 kg;
- petroleum: 7 ECU pr. 1 000 liter ved en temperatur på 15°C;
- gas i flydende form (LPG): 10 ECU pr. gigajoule;
- naturgas: 0,2 ECU pr. gigajoule;
- faste energiprodukter: 0,2 ECU pr. gigajoule.

Artikel 9

Fra den 1. januar 1998 er minimumsafgiftssatsen for elektricitet og varme opstået ved produktion heraf 1 ECU pr. megawatt-time.

Artikel 10

1. De minimumsafgiftssatser, der er fastsat i dette direktiv, ændres den 1. januar 2000 til de beløb, der er anført i bilag I.

2. Senest den 1. januar 2001 fastsætter Rådet enstemmigt og efter høring af Europa-Parlamentet på grundlag af en rapport og et forslag fra Kommissionen minimumsafgiftssatserne for en ny periode, der begynder den 1. januar 2002, og træffer passende foranstaltninger for at forbedre funktionen af afgiftssystemet for energiprodukter. Indtil Rådet har vedtaget nye afgiftssatser på grundlag af en rapport og et forslag fra Kommissionen, benytter medlemsstaterne de beløb, der er anført i bilag I, som vejledende afgiftssatser fra den 1. januar 2002.

Ved Kommissionens udarbejdelse af rapporten og Rådets overvejelser skal der tages hensyn til et velfungerende indre marked, realværdien af afgiftsniveauet, opfyldelsen af de miljøpolitiske målsætninger og andre af EF-traktatens målsætninger. Rapporten skal desuden indeholde en analyse af medlemsstaternes foranstaltninger for at opnå afgiftsneutralitet ved gennemførelsen af dette direktiv, og Kommissionens forslag skal tage skyldigt hensyn til denne faktor.

Artikel 11

Medlemsstaterne kan udtrykke deres nationale afgiftsniveau i andre enheder end dem, der er specificeret i dette direktivs artikel 6-9, hvis de tilsvarende afgiftsniveauer efter omregning til disse enheder ikke ligger under de minimumssatser, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 12

1. Omregningskursen for ecu ved beregning af afgiftsniveauet i de nationale valutaer fastsættes én gang om året. De kurser, der anvendes, skal være dem, der gælder den første arbejdsdag i oktober, og som offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, de har virkning fra den 1. januar i det følgende kalenderår.

2. Medlemsstaterne kan opretholde de afgiftsniveauer, der gælder ved den årlige justering, der er omhandlet i stk. 1, hvis omregningen af afgiftsniveauerne udtrykt i ecu medfører en forhøjelse af afgiftsniveauet udtrykt i national valuta på under 5% eller under 5 ECU, idet det laveste af disse to beløb er gældende.

III. Fritagelser og afgiftsrefusion

Artikel 13

1. Ud over de almindelige bestemmelser i direktiv 92/12/EØF om fritagne anvendelsesformål for afgiftspligtige produkter og medmindre andet er fastsat i andre EF-bestemmelser, fritager medlemsstaterne følgende produkter for beskatning på vilkår, som de fastlægger for at sikre korrekt og ligefrem anvendelse af sådanne fritagelser og for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug:

- a) Energiprodukter, der anvendes til andre formål end som motorbrændstof eller som brændsel til opvarmning. I dette direktiv forstås ved brændsel til opvarmning energiprodukter, der hovedsagelig anvendes til kemisk reduktion og i metallurgiske og elektrolytiske processer.

- b) Energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet, og varme, der opstår ved denne produktion. Medlemsstaterne kan imidlertid af miljøpolitiske hensyn beskatte disse produkter uden at overholde dette direktivs minimumsafgiftssatser. I så fald skal beskatningen af disse produkter ikke medregnes ved vurderingen af, om minimumsafgiftssatsen for elektricitet i henhold til dette direktivs artikel 9 er overholdt.
- c) Energiprodukter, der leveres til anvendelse som flybrændstof, medmindre der er tale om ikke-forretningsmæssig privatflyvning, når disse produkter ikke skal fritages i henhold til internationale forpligtelser.

I dette direktiv forstås ved "ikke-forretningsmæssig privatflyvning" ejerens eller en fysisk eller juridisk persons anvendelse af et luftfartøj, som den pågældende har rådighed over enten ved leje eller på anden måde, til ikke-erhvervsmæssige formål, navnlig andre formål end personbefordring og godstransport eller levering af tjenesteydelser mod vederlag eller til offentlige formål.

Medlemsstaterne kan begrænse anvendelsesområdet for denne fritagelse til alene at omfatte levering af jetbrændstof (KN-kode 2710 00 51).

- d) Energiprodukter, der leveres til anvendelse som motorbrændstof med henblik på sejlads i EF-farvande (herunder fiskeri), medmindre der er tale om sejlads i lystfartøjer.

I dette direktiv forstås ved "lystfartøjer" ethvert fartøj, som ejeren eller en fysisk eller juridisk person anvender, og som den pågældende har rådighed over enten ved leje eller på anden måde, til ikke-erhvervsmæssige formål, navnlig andre formål end personbefordring og godstransport eller levering af tjenesteydelser mod vederlag eller til offentlige formål.

2. Medlemsstaterne kan begrænse anvendelsesområdet for de fritagelser, der er omhandlet i stk. 1, litra c) og d), til international transport og transport inden for EF. Desuden kan en medlemsstat, der har indgået en bilateral aftale med en anden medlemsstat, ophæve fritagelserne i henhold til denne artikels stk. 1, litra c) og d). I så fald kan de anvende en beskatning, der er lavere end dette direktivs minimumssatser.

Artikel 14

1. Uden at det berører andre EF-bestemmelser, kan medlemsstaterne anvende hel eller delvis afgiftsfritagelse eller afgiftslempelse for:

- a) energiprodukter, der anvendes under afgiftsmyndighedernes kontrol i forbindelse med pilotprojekter vedrørende teknologisk udvikling af mindre forurenende produkter eller vedrørende brændsel fra vedvarende energikilder;
- b) energiprodukter under KN-koderne 1507-1518, 2207 20 00 og 2905 11 00, 4401 og 4402;
- c) solenergi, vindenergi, tidevandsenergi, energi fra geotermisk oprindelse eller biomasse eller energi udvundet af affald;
- d) vandkraft produceret i vandkraftværker med en kapacitet på under 10 MW;
- e) varme opstået ved elektricitetsproduktion;
- f) energiprodukter, der anvendes til personbefordring og godstransport med jernbane;
- g) energiprodukter, der anvendes ved sejlads ad de indre vandveje, dog ikke i lystfartøjer;
- h) naturgas, i en periode på højst 10 år efter dette direktivs ikrafttræden i medlemsstater, hvis gasmarkeder er under egentlig udvikling, når gas har en andel af det indenlandske og industrielle marked på under 10%.

2. Medlemsstaterne kan frit gennemføre de fritagelser og lempelser, der er omhandlet i denne artikel, ved at refundere hele den erlagte beskatning eller en del heraf.

3. Kommissionen underretter Rådet om de skattemæssige, økonomiske, landbrugsmæssige, energimæssige, industrielle og miljømæssige aspekter af de fritagelser og lempelser, der er indrømmet i medfør af artikel 14, stk. 1, litra b), inden den 1. januar 2001 og fremsætter forslag om ophævelse, ændring eller forlængelse.

Artikel 15

1. Medlemsstaterne kan helt eller delvis refundere den afgift, en virksomhed har betalt i forbindelse med nye investeringsomkostninger til forbedring af energieffektiviteten, op til et loft på 50% af de berettigede omkostninger.

2. Medlemsstaterne kan helt eller delvis refundere den afgift, en virksomhed har betalt af den del af sine ikke-transportrelaterede energiomkostninger, som overstiger 10% af dens samlede produktionsomkostninger.

Når en virksomheds ikke-transportrelaterede energiomkostninger overstiger 20% af dens samlede produktionsomkostninger, refunderer medlemsstaterne hele den afgift, virksomheden har betalt af den del af sine ikke-transportrelaterede energiomkostninger, der overstiger 10% af dens samlede produktionsomkostninger.

Den nettoafgift, en virksomhed betaler efter refusionen i henhold til de to foregående afsnit, skal udgøre mindst 1% af dens omsætning.

3. Medlemsstaterne kan desuden refundere en producent hele eller en del af den afgift, forbrugeren har betalt af elektricitet og varme opstået ved elproduktion, når der er tale om elektricitet fremstillet af de produkter, der er specificeret i artikel 14, stk. 1, litra b), c) og d).

Artikel 16

1. Ud over bestemmelserne i de foregående artikler kan medlemsstaterne af specifikke politiske hensyn og i en nærmere bestemt periode få tilladelse til at indrømme fritagelser eller anvende afgiftsniveauer, der ligger under dette direktivs minimumssatser.

En medlemsstat kan navnlig få tilladelse til at anvende et afgiftsniveau for motorbrændstoffer på mellem 100% og 60% af dette direktivs minimumssatser, hvis den på ikke-diskriminerende grundlag indfører eller ændrer specifikke afgiftssystemer for vejtransport med henblik på at godtgøre transportomkostninger, f.eks. i forbindelse med infrastruktur, trafikpres og miljøforanstaltninger.

2. En medlemsstat, der ønsker at indføre en sådan foranstaltning, underretter Kommissionen herom og forelægger desuden Kommissionen alle relevante eller nødvendige oplysninger samt en vurdering af de forventede virkninger af foranstaltningen.

Kommissionen tager ved sin behandling af en sådan anmodning blandt andet hensyn til et velfungerende indre marked, behovet for at sikre loyal konkurrence og EF's miljø- og eventuelt transportpolitik.

3. Nedenstående procedure følges for tilladelser indrømmet i medfør af stk. 1, første afsnit.

Foranstaltningen kan godkendes i en periode på tre år med mulighed for forlængelse under anvendelse af den procedure, der er beskrevet i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF om oplægning og omsætning af afgiftspligtige varer samt kontrol hermed.

Finder Kommissionen, at de fritagelser og lempelser, der er omhandlet i stk. 1, ikke længere kan opretholdes, navnlig på grund af illoyal konkurrence eller hensynet til et velfungerende

indre marked eller EF's miljøbeskyttelsespolitik, forelægger den passende udkast til foranstaltninger for Punktafgiftsudvalget. Der tages stilling til disse udkast til foranstaltninger efter proceduren i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF.

Under alle omstændigheder undersøges situationen, for så vidt angår de fritagelser og lempelser, der omhandles i stk. 1, senest tre år efter dette direktivs ikrafttræden og derefter hvert tredje år på grundlag af en rapport fra Kommissionen. Under anvendelse af proceduren i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF afgøres det, om de helt eller delvis skal ophæves, ændres eller forlænges.

4. Nedenstående procedure følges for tilladelser indrømmet i medfør af stk. 1, andet afsnit.

Foranstaltningerne kan tillades under anvendelse af den procedure, der er beskrevet i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF om oplægning og omsætning af afgiftspligtige varer samt kontrol hermed.

Kommissionen fører tilsyn med virkningen af beslutninger truffet i henhold til bestemmelserne i stk. 1, andet afsnit, og forelægger en rapport om gennemførelsen af sådanne foranstaltninger hvert tredje år. Proceduren i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF anvendes på Kommissionens forslag om at ophæve eller ændre eksisterende tilladelser.

5. Medlemsstaterne kan frit gennemføre de fritagelser og lempelser, der er omhandlet i denne artikel, ved at refundere hele den erlagte afgift eller en del heraf.

IV. Oplægning og omsætning af varer

Artikel 17

1. Kun nedenstående energiprodukter er omfattet af bestemmelserne i afsnit II-IV i direktiv 92/12/EØF:

- a) varer under KN-kode 1507-1518 beregnet til anvendelse eller udbudt til salg som motorbrændstof;
- b) varer under KN-kode 2207 20 00 beregnet til anvendelse eller udbudt til salg som motorbrændstof;
- c) varer under KN-kode 2707 10, 2707 20, 2707 30 og 2707 50;
- d) varer under KN-kode 2710 00 11-2710 00 78. Imidlertid gælder bestemmelserne om kontrol og omsætning for produkter under KN-kode 2710 00 21, 2710 00 25 og 2710 00 59 kun store kommercielle transporter;

- e) varer under KN-kode 2711 (undtagen 2711 11 00, 2711 21 00 og 2711 29 00);
- f) varer under KN-kode 2901 10;
- g) varer under KN-kode 2902 20, 2902 30, 2902 41 00, 2902 42 00, 2902 43 00 og 2902 44;
- h) varer under KN-kode 2905 11 00 beregnet til anvendelse eller udbudt til salg som motorbrændstof.

2. Hvis en medlemsstat finder, at andre energiprodukter end dem, der er omhandlet i stk. 1, er beregnet til anvendelse eller udbydes til salg som motorbrændstof eller på anden måde giver anledning til svig, unddragelse eller misbrug, underretter den straks Kommissionen. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom inden en måned. Der skal derefter i overensstemmelse med proceduren i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF tages stilling til, om de pågældende produkter skal underlægges bestemmelserne om kontrol og omsætning i direktiv 92/12/EØF.

3. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale aftaler om fritagelse for alle eller nogle af de kontrolforanstaltninger, der er omhandlet i direktiv 92/12/EØF, med hensyn til nogle eller alle ovennævnte varer, hvis de ikke er omfattet af dette direktivs artikel 6. Sådanne ordninger berører ikke medlemsstater, der ikke tager del i dem. Alle sådanne bilaterale aftaler skal anmeldes til Kommissionen, der underretter de øvrige medlemsstater.

V. Afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald

Artikel 18

1. Ud over de almindelige bestemmelser i direktiv 92/12/EØF, der fastlægger afgiftspligtens indtræden og betalingsbestemmelserne, forfalder afgiften på energiprodukter ved en af de afgiftsudløsende begivenheder, der er beskrevet i dette direktivs artikel 2, stk. 3.

2. I dette direktiv omfatter ordet "fremstilling" i artikel 5, stk. 1, i direktiv 92/12/EØF i relevante tilfælde også "udvinding".

3. Forbrug af energiprodukter på et område, der tilhører en virksomhed, der producerer energiprodukter under KN-kode 2707, 2709-2715, 2901, 2902 38 11 og 3817, betragtes ikke som en afgiftsudløsende begivenhed, hvorved afgiften forfalder, når forbruget sker med henblik på denne produktion.

4. Medlemsstaterne kan desuden beslutte, at afgiften på energiprodukter forfalder, når det fastslås, at en betingelse om endelig anvendelse i de nationale regler indført med henblik på en afgiftslempelse eller -fritagelse ikke eller ikke længere er opfyldt.

5. Ved anvendelsen af artikel 6 i direktiv 92/12/EØF i forbindelse med elektricitet kan medlemsstaterne betragte ethvert trin i eldistributionsprocessen som overgang til forbrug.

Artikel 19

I tilfælde af en ændring af en eller flere afgiftssatser kan lagne af energiprodukter, der allerede er frigivet til forbrug, blive pålagt en højere eller lavere afgift.

Artikel 20

Medlemsstaterne kan refundere den afgift, der allerede er betalt af kontaminerede energiprodukter eller energiprodukter, der utilsigtet er blevet blandet, når de sendes tilbage til et afgiftsoplag med henblik på genbrug.

Artikel 21

1. Energiprodukter, der frigives til forbrug i en medlemsstat, og som befinder sig i standardtanke i kommercielle motorkøretøjer med henblik på anvendelse som brændstof til disse køretøjer, og brændstof til anvendelse i systemer, som særlige beholdere monteret på disse motorkøretøjer er udstyret med, beskattes ikke i nogen anden medlemsstat.

2. I denne artikel forstås ved "standardtanke": faste brændstoffanke, som er direkte forbundet med motoren, og/eller hjælpeudstyr, der opfylder de tekniske specifikationer (for så vidt angår brændstoffanke) i forordning nr. 34, som ændret, eller direktiv 70/221/EØF. De faste tanks kapacitet må ikke overstige 1 500 liter pr. transportenhed, og tanke monteret på en anhænger må højst have en kapacitet på 500 liter. Reservetanke på en trækker betragtes som direkte forbundet, selv hvis brændstoffet skal løbe gennem den normale tank. Reservetanke på anhængere må kun forsyne udstyr monteret på anhængere. Brændstof kan også transporteres i bærbare brændstofbeholdere, men brændstofmængden i sådanne beholdere er begrænset til 60 liter pr. køretøj.

Ved "særlige beholdere" forstås enhver beholder udstyret med specielt indrettet apparatur til kølesystemer, iltningsystemer, varmeisolationssystemer eller andre systemer.

VI. Afsluttende bestemmelser

Artikel 22

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de afgiftssatser, de anvender for de produkter, der er omhandlet i dette direktivs artikel 2, den 1. januar hvert år og efter enhver ændring af national lov. Medlemsstaterne skal navnlig underrette Kommissionen om de foranstaltninger, de har truffet, og de betingelser, de har stillet i deres bestræbelser for at sikre afgiftsneutralitet som defineret i artikel 1, stk. 2.
2. Når medlemsstaternes afgiftssatser er udtrykt i andre måleenheder end dem, der er anført for hvert produkt i artikel 6-9, skal medlemsstaterne desuden angive de tilsvarende satser efter omregning til disse enheder.

Artikel 23

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om foranstaltninger, de træffer i henhold til dette direktivs artikel 5, artikel 7, stk. 2, litra e), artikel 13, stk. 2, artikel 14 og 15.
 2. Foranstaltninger som afgiftsfritagelser, afgiftslempelser og refusion af afgift i henhold til dette direktiv kan indeholde statsstøtte, og sådanne tilfælde skal anmeldes til Kommissionen, jf. EF-traktatens artikel 93, stk. 3.
- Oplysninger afgivet til Kommissionen i henhold til dette direktiv fritager ikke medlemsstaterne fra deres anmeldelsespligt i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 3.
3. Pligten til at underrette Kommissionen i henhold til denne artikels stk. 1 om foranstaltninger iværksat i henhold til dette direktivs artikel 5 fritager ikke medlemsstaterne for deres anmeldelsespligt i henhold til bestemmelserne i direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1997. De underretter straks Kommissionen herom.

De love og administrative bestemmelser, medlemsstaterne vedtager, skal indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksterne til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 25

Direktiv 92/81/EØF og 92/82/EØF ophæves hermed.

Artikel 26

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I: MINIMUMSAFGIFTSSATSER 1.1.1998, 1.1.2000 OG 1.1.2002**I. MINIMUMSAFGIFTSSATSER FOR MOTORBRÆNDSTOF**

	Minimumsafgifts- satser 1.1.1998	Minimumsafgifts- satser 1.1.2000	Vejledende minimumsafgifts- satser 1.1.2002
Benzin (ECU pr. 1 000 l)	417	450	500
Gasolie (ECU pr. 1 000 l)	310	343	393
Petroleum (ECU pr. 1 000 l)	310	343	393
LPG (ECU pr. 1 000 kg)	141	174	224
Naturgas (ECU pr. gigajoule)	2,9	3,5	4,5

II. MINIMUMSAFGIFTSSATSER FOR MOTORBRÆNDSTOF TIL DE FORMÅL, DER ER OMHANDLET I ARTIKEL 7, STK. 2

	Minimumsafgifts- satser 1.1.1998	Minimumsafgifts- satser 1.1.2000	Vejledende minimumsafgifts- satser 1.1.2002
Gasolie (ECU pr. 1 000 l)	32	37	41
Petroleum (ECU pr. 1 000 l)	30	35	39
LPG (ECU pr. 1 000 kg)	41	48	53
Naturgas (ECU pr. gigajoule)	0,3	0,6	1,1

III. MINIMUMSAFGIFTSSATSER FOR BRÆNDELSE OG ELEKTRICITET

	Minimumsafgifts- satser 1.1.1998	Minimumsafgifts- satser 1.1.2000	Vejledende minimumsafgifts- satser 1.1.2002
Fyringsolie (ECU pr. 1 000 l)	21	23	26
Svær brændselsolie KN-kode 27100074 (ECU pr. 1 000 kg)	18	23	28
Anden svær brændselsolie KN-kode 2710	22	28	34
Petroleum (ECU pr. 1 000 l)	7	16	25
LPG (ECU pr. 1 000 kg)	10	22	34
Naturgas (ECU pr. gigajoule)	0,2	0,45	0,7
Faste energiprodukter (ECU pr. gigajoule)	0,2	0,45	0,7
Elektricitet (ECU pr. MWh)	1	2	3

ISSN 0254-1459

KOM(97) 30 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

09 12 14

Katalognummer : CB-CO-97-056-DA-C

ISBN 92-78-16112-8

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg

32